

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od S. K. na rzecz M. G. kwotę 2.200 zł z ustawowymi odsetkami od 12 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając rozstrzygnięcie w części uwzględniającej powództwo do kwoty 2.200 zł, tj. punkt 1 wyroku oraz rozstrzygającej o kosztach procesu, tj. punkt 2 wyroku.

Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu nierozpoznanie istoty sprawy, będące wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego, a także błędnego ustalenia przez Sąd zarzutów skierowanych przez pozwanego wobec powoda – profesjonalisty, które dotyczyły niezgodnego z umową wykonania mebli na wymiar, nie zaś ich wykonania niezgodnie ze sztuką stolarską. W ramach zarzutów procesowych, apelujący wskazał na naruszenie:

- art. 232 oraz 278 k.p.c. poprzez brak dopuszczenia z urzędu dowodu ze wspólnej opinii biegłych z zakresu: budownictwa, stolarstwa i architektury wnętrz, mimo że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych zachodziła konieczność przeprowadzenia dowodu ze wspólnej opinii ww. biegłych na okoliczność zgodności prac wykonanych przez powoda z przedmiotem zamówienia pozwanego oraz estetyki ich wykonania w celu wyjaśnienia okoliczności, z których wywodzone są skutki prawne, tj. niezgodności dzieła z zawartą umową, nie zaś jego wykonanie niezgodne ze sztuką stolarską oraz konieczna z uwagi na nieporadność strony działającej w procesie samodzielnie, bez profesjonalnego pełnomocnika w odróżnieniu od strony powodowej, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy;

- art. 5 oraz 212 k.p.c. poprzez nieudzielenie stronie pouczeń co do czynności procesowych, w szczególności pouczenia o możliwości złożenia wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu i celowości jego złożenia z uwagi na nieporadność strony i złożony charakter sprawy (powództwo wzajemne oraz opinie biegłych), możliwości złożenia powództwa wzajemnego oraz wniosku o wyłączenie biegłego, co w konsekwencji pozbawiło stronę możliwości obrony swoich praw w konfrontacji z powodem działającym z pełnomocnikiem.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz rozstrzygnięcie przez tenże o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa adwokackiego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak i w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaskarżonego orzeczenia jak i jego pisemnych motywów prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie wszystkie istotne ustalenia, zbadał materialną podstawę żądania powoda oraz merytoryczne zarzuty pozwanego, a rozstrzygnięcie stanowi odpowiedź na zgłoszone w niniejszym postępowaniu żądanie.

Tym samym uznać należy, że Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., a oceny tej w żaden sposób nie zmieniają podniesione w apelacji zarzuty.

I tak, w pierwszej kolejności niezasadny okazał się zarzut niedopuszczenia przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodu ze wspólnej opinii biegłych z zakresu budownictwa, stolarstwa i architektury wnętrz na okoliczność niezgodności prac wykonanych przez powoda z zawartą umową.

Podnoszone dla uzasadnienia ww. zarzutu twierdzenie apelującego, że Sąd Rejonowy nie ustalił, jakie były indywidualne uzgodnienia między stronami w zakresie przedmiotu dzieła jest chybione, gdyż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazał, że strony umówiły się na wykonanie mebli pod wymiar i ich montaż. Uzgodnienie to, było jedynym (wynikającym z umowy) czynnikiem określającym sposób wykonania dzieła. Obowiązkiem powoda było zatem dopasowanie i montaż mebli w warunkach zastanych z uwzględnieniem technologicznych możliwości.

W pozostałym zakresie, powód powinien zastosować taki sposób wykonania dzieła, który według dotychczasowego stanu wiedzy i doświadczenia (czyli zasad sztuki stolarskiej) odniesie pożądaný rezultat, tj. dzieło wolne od wad. Wykonanie umowy o dzieło poprzez jego zaoferowanie zamawiającemu przez wykonawcę ma bowiem miejsce wtedy, gdy nastąpiło wykonanie dzieła oznaczonego w umowie w takiej postaci, iż dzieło to spełnia cechy zamówienia, co do jego wykorzystania do celów, jakie miało spełniać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 287/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1998 r., sygn. akt I CKN 520/97, OSNC 1998 r. Nr 10, poz. 167, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., sygn. akt II CNP 70/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., sygn. akt V CSK 73/08).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy prawidłowo dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu stolarstwa, która była wystarczająca dla oceny prawidłowości wykonania przedmiotu umowy. Podkreślić bowiem należy, że zarzucane przez pozwanego najistotniejsze wadliwości wykonanych mebli wynikają w istocie z krzywizny ścian, do której przylega wykonana przez powoda szafa.

Niezależnie od powyższego, należy podkreślić, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie było szczególnej sytuacji procesowej, uzasadniającej dopuszczenie przez Sąd Rejonowy dowodu z urzędu (np.: występowania w postępowaniu strony wyjątkowo nieporadnej). Sąd co do zasady nie jest władny zastąpić własnym działaniem bezczynności strony, a jedynie w razie uzasadnionej potrzeby może udzielić stronie i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego w trybie art. 5 k.p.c. niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych.

Artykuł 5 k.p.c., którego naruszenie zarzuca Sądowi Rejonowemu apelujący, nie nakłada jednak na sąd powinności szczegółowego instruowania strony występującej w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika co do wszelkich możliwych jej zachowań, lecz tylko może udzielić pouczeń co do czynności procesowych z punktu widzenia prawidłowego przebiegu postępowania i gwarancji prawa strony do obrony (wyr. SN z 13.7.2000 r., II UKN 639/99, L.).

Należy zauważyć, że powód otrzymał stosowne pouczenie wraz z zawiadomieniem o wyznaczeniu - na dzień 11 września 2014 r. - rozprawy (zarządzenie z 7 marca 2014 r., k. 31 akt), które odebrał w dniu 11 kwietnia 2014 r. (k. 35). Na wyznaczonym terminie rozprawy oświadczył, że nie wnosi powództwa wzajemnego, cofa wnioski o zwrot wpłaconej zaliczki.

Ocena, czy zachodzi uzasadniona potrzeba udzielenia stronom niezbędnych pouczeń, pozostawiona została dyskrecjonalnej władzy sędziego. Dotyczy to zarówno samej zasady (potrzeby pouczenia), jak i zakresu tego pouczenia. Zauważyć należy, iż pozwany w niniejszej sprawie nie był szczególnie nieporadny, wykazywał aktywność procesową, skutecznie sformułował sprzeciw.

Pozwany mógł, korzystając z uprawnień przewidzianych przez art. 8, ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. Ust. Nr 141, poz. 1176) w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy, zażądać obniżenia ceny, zgłaszając zarzut potrącenia lub też

wytoczyć powództwo wzajemne, z czego nie skorzystał i nie można w żadnym razie uznać, że jest to skutkiem braku pouczeń ze strony Sądu.

Nie ma zatem uzasadnienia zarzut pozwanego pozbawienia go możliwości obrony swoich praw w niniejszym postępowaniu.

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie adwokata, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 461).